

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Năm ngày 02/06/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 903

“THÍCH CA MÂU NI PHẬT LÀ MỘT THẦY GIÁO”

Đa phần tín đồ nhà Phật cho rằng Phật là một đấng siêu nhiên, một vị Thần tối cao nhưng Hòa Thượng nói: **“Thích Ca Mâu Ni Phật là một Thầy giáo. Phật đến thế gian để giáo hóa chúng sanh, giúp cho chúng sanh phá mê khai ngộ, thức tỉnh những sự sai lầm của mình”**. Chúng ta nghe được điều này thì cảm thấy rất lạ vì đa phần chúng ta cho rằng Đức Phật là một đấng tối cao, siêu quyền năng, siêu trí tuệ, có thể ban phước hay giáng họa cho chúng sanh. Đây là cách hiểu sai lầm!

Hòa Thượng khẳng định: **“Thích Ca Mâu Ni Phật chỉ là một Thầy giáo. Nghề nghiệp chính của Ngài chỉ là làm Thầy, làm giáo dục không công”**. Khi chúng ta tiếp nhận giáo hóa của Phật, hiểu sâu được những lời nói của Ngài thì chúng ta thấy được rằng Ngài chỉ là một Thầy giáo, một Lão sư không có quyền năng ban phước giáng họa. Nhưng lâu nay người học Phật, người đến quy y Phật đã hiểu lầm rất nhiều khiến cho vai trò cao đẹp của Ngài đã bị mai một.

Hòa Thượng nói: **“Thích Ca Mâu Ni Phật là một vị Thầy, một thân phận vô cùng cao quý. Vậy mà chúng ta lại coi Ngài như một thần linh có thể ban phước, giáng họa. Chúng ta đã ngộ nhận, đem thân phận của Ngài giáng xuống thật thấp”**. Khi chúng ta niệm câu Phật hiệu “*Nam Mô Bốn Sư*”, “*Bốn*” là gốc, “*Sư*” là Thầy, “*Nam Mô Bốn Sư*” nghĩa là vị Thầy ban đầu, là người khai nguồn cho trí tuệ, cho sự giác ngộ, là người giúp chúng ta phá mê khai ngộ. Phật là một vị Thầy với thân phận cao cả, phá mê khai ngộ, giúp chúng sanh lìa khổ được vui nhưng chúng ta đã hạ thấp thân phận của Phật, chúng ta coi Ngài như một vị Thần để suốt ngày cầu xin, thậm chí nịnh nọt để được ban phước.

Thích Ca Mâu Ni Phật từng nói: **“Trên bước đường giải thoát, ta chỉ là người dẫn đường. Có đến được bến bờ giải thoát hay không thì các con phải tự nỗ lực”**. Phật chỉ là người dẫn đường, dẫn dắt chúng ta. Chúng ta có đến được điểm cần đến hay không thì bản thân mỗi người phải tự nỗ lực. Thí dụ, Phật dạy chúng ta muốn có tiền tài thì phải bỏ thí tiền tài. Vậy chúng ta muốn có tiền tài thì phải bỏ thí với tâm rộng mở, bỏ thí với tâm chân thành nhất. Nếu chúng ta ở đó cầu xin Phật để mình có được tiền tài, phước báu, cầu xin sự an lành phú quý thì chúng ta quá sai lầm.

Phật dạy đệ tử tại gia phải thọ trì Tam Quy, giữ gìn Ngũ Giới, Thập Thiện Nghiệp Đạo. Phật dạy Bồ Tát tu Lục Độ. Sáu phép tu của Bồ Tát là: **Bố Thí, Trì Giới, Nhẫn Nhục, Tinh Tấn, Thiên Định, Trí Tuệ**. Nếu chúng ta muốn làm người, làm Thiên Nhân, làm Bồ Tát thì chúng ta phải làm đúng theo những

tiêu chuẩn Phật đã dạy. Không có ai tự nhiên đạt được, không có ai được Phật ban cho, không có ai được Phật gia hộ để thành tựu. Nếu có sự “*ban cho, gia hộ*” thì đó là do yêu ma quỷ quái lừa gạt chúng ta. Hiện tại có rất nhiều yêu ma quỷ quái lừa phỉnh chúng ta. Chúng sanh chúng ta lười tu, không thích thay đổi tập khí phiền não của chính mình nhưng muốn có được chứng đắc, vậy thì ma sẽ đến để thỏa mãn dục vọng, ham muốn của chúng ta.

Có người đến nói với tôi rằng họ tu hành có được cảnh giới này, có được cảm ứng kia. Tôi nói: “*Chuyện đó không đáng tính kể vì nếu chúng ta tu hành đúng pháp thì ngay đến thành Phật còn làm được. Chúng ta ngồi thấy mùi thơm lạ, cảm giác sự bất an sắp đến, nhìn thấy những chuyện cảm ứng. Đó chỉ là chuyện nhỏ. Điều quan trọng là từ ngày chúng ta tu học Phật đến giờ thì phiền não có ít đi không, tập khí có giảm bớt không?*”.

Hòa Thượng thường hay nhắc đến 16 chữ: “*Tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham sân si mạn*”. Nếu 16 chữ này giảm đi thì cũng giống như một đám mây đen dày đặc đã tan nhạt đi, đám mây tan nhạt đi thì vàng trắng sẽ tỏa sáng. Tập khí, phiền não giống như đám mây đen. Khi mây đen đã tan dần rồi thì ánh trắng sẽ dần hé lộ. Ánh trắng chính là tự tánh, ánh trắng chính là trí tuệ của chúng ta. Ánh trắng và mây đen, cái này nhiều thì cái kia ít.

Điều này giống như lúc chúng ta cầm một cái bóng đèn và bước vào một căn phòng hay một hang động tối tăm. Chúng ta thấy ánh sáng tới đâu thì tự nhiên bóng tối sẽ bị gạt đi. Tập khí phiền não của chúng ta vơi đi rồi thì ánh sáng nội tâm sẽ sáng tỏ. Khi đã khai mở được ánh sáng nội tâm thì chúng ta sẽ dần tường tận mọi thứ. Việc này không có gì là lạ cả!

Nếu tập khí phiền não không đoạn, vẫn đầy đủ nguyên xi mà chúng ta muốn đạt được cảnh giới thì ma sẽ đến tức khắc! Người xưa nói: “**Phật Bồ Tát thành nhân chi mỹ, bất thành nhân chi ác**”. Phật Bồ Tát thành tựu cho chúng ta để tốt cho chúng ta chứ không thỏa mãn dục vọng của chúng ta. Mọi người phải nhớ rõ điều này! Chúng ta vẫn còn danh vọng lợi dưỡng, khi chúng ta làm việc gì Phật Bồ Tát cũng đến hỗ trợ thì đây là giúp chúng ta hay giết chúng ta? Đây không phải là giết thân mạng mà là “*giết*” pháp thân huệ mạng của chúng ta. Phật Bồ Tát chỉ thành tựu việc tốt cho người. Chúng ta làm được việc nhỏ gì cũng nghĩ đó là nhờ Phật Bồ Tát gia hộ nhưng thật ra khi tâm chúng ta vẫn còn “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*” thì ma đang hỗ trợ chứ không phải là Phật.

Có nhiều người ban đầu tu hành rất đơn giản với đạo tràng nhỏ, tu một thời gian thì có đạo tràng to, rộng rãi. Họ cho rằng: “*Cha A Di Đà quá tuyệt vời! Thấy các con tu cực khổ quá nên đã tặng các con đạo tràng lớn đầy đủ các thứ tiện nghi hiện đại*”. Hòa Thượng nói: “**Tôi nghe nói như vậy thì nước mắt chảy từ ở trên đầu xuống tới chân**”. Chúng ta hãy xem kỹ lại! Nếu Cha A Di Đà làm việc đó thì Cha A Di Đà đã làm chúng ta khởi tâm động niệm vì đạo tràng to, rộng rãi đã khiến chúng ta khởi tâm mong cầu, mất hết tâm thanh tịnh rồi! Chẳng lẽ Cha A Di Đà làm như vậy sao? Cho dù có người tặng thì chúng ta cũng

không nên nhận vì chúng ta biết đó là cội nguồn của sinh tử, nó sẽ trói buộc chúng ta, làm chúng ta dính mắc, vướng bận. Chúng ta chưa có đủ sức để hưởng thụ, chưa đủ tâm kiên cố để ở trong trần ai mà không nhiễm trần ai, vậy thì làm sao mà Phật mang “*tài sắc danh thực thù*” đến cho chúng ta? Có chăng là ma đấy!

Người xưa nói: “*Hành hữu bất đắc phản cầu chư kỳ*”. Chúng ta làm việc gì không thông thì phải xem lại chính mình. Câu này dạy quá hay! Việc gì chúng ta làm chưa được tốt, mọi người xung quanh chưa đồng tâm, hiệp lực thì chúng ta biết chính nơi ta còn “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, còn vì chính bản thân mình. Nếu chúng ta hoàn toàn không vì chính mình, tâm chúng ta là một mảng chân thành, vì người mà làm, vì người mà lo nghĩ thì chúng ta nhất định sẽ khiến mọi người xung quanh cảm động.

Ngài Hư Vân đi đến núi Phổ Đà Sơn để bái Ngài Bồ Tát Văn Thù Sư Lợi. Trên đường đi Ngài Hư Vân thành tâm cung kính ba bước lạy một lạy, phải trải qua vô cùng nhiều khó khăn, cực khổ, nắng nóng, bão táp, mưa sa. Khi Ngài Hư Vân bị bệnh khổ sắp chết thì Ngài Bồ Tát Văn Thù Sư Lợi xuất hiện với thân phận một người ăn mày đến cho thức ăn, thuốc uống. Khi Ngài Hư Vân khỏi bệnh thì người ăn mày biến mất. Ngài Hư Vân lại tiếp tục hành trình bái sơn, khi Ngài bị bệnh thì người ăn mày lại xuất hiện. Hòa Thượng Hư Vân hỏi: “*Ông ở đâu vậy?*”. Người ăn mày trả lời: “*Nhà ta ở chân núi Phổ Đà*”. Khi Ngài Hư Vân đến chân núi Phổ Đà hỏi mọi người về người ăn mày nhưng mọi người không ai biết. Mọi người đều nói người ăn mày đó là hóa thân của Ngài Văn Thù Sư Lợi. Ngài Văn Thù Sư Lợi không đồng hành liên tục cùng Ngài Hư Vân để ngày ngày cho thức ăn mà chỉ xuất hiện khi Ngài Hư Vân bị bệnh khổ sắp chết. Đó là Phật giúp Ngài thành tựu đạo tâm.

Hòa Thượng đến nay đã 96 tuổi. Cả cuộc đời của Ngài, cho đến bây giờ Ngài vẫn đang ở nhờ, ở tạm nhà của người ta. Ngài có toàn quyền sử dụng nhưng không có quyền sở hữu. Tổ Sư Đại Đức đã trải qua đời sống thanh đạm, không tiếp nhận tiện nghi vật chất đầy đủ. Ngài Lý Bình Nam có 300.000 học trò. Sự cúng dường của học trò rất nhiều. Học trò đôi lúc tưởng rằng mình đang làm việc tốt nhưng lại là đang làm phiền Thầy. Mùa đông chỉ cần 1/3 số học trò đó nhớ đến Thầy, mỗi người mua tặng Thầy một chiếc áo len thì Ngài phải mở đại siêu thị để bán. Nhưng đời sống của Ngài rất đơn giản. Hàng ngày Ngài nấu ăn bằng một chiếc nồi có quai, chỉ cần bắc nồi nước sôi, cho một chút nấm, một chút rau, mỳ, nước tương là xong bữa. Cả cuộc đời Ngài thanh đạm như vậy! Hòa Thượng nói: “*Ở trong thư viện hiện nay vẫn còn lưu giữ những chiếc áo lót và đôi tất rách và chằng chịt của Thầy*”. Người có đạo tâm, tâm ở đạo là như vậy, một lòng một dạ chỉ hướng đến Tây Phương Cực Lạc chứ không hướng đến hưởng thụ thế gian. Vậy mà có nhiều người học Phật nói rằng nhờ Phật gia hộ nên họ mua may bán đắt.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta phải biết rằng công việc chính của các Ngài là Thầy giáo, giáo hóa chúng sanh. Các Ngài không phải là những vị Thần đến thế gian để ban phước, giáng họa hay can thiệp vào những việc tốt xấu họa phước ở thế gian. Nếu có sự can thiệp này thì đó là ma, nếu ma làm*

việc này thì cũng chỉ là ma giúp chúng ta dùng chính phước trong vận mạng của chúng ta chứ không phải là họ mang phước đến cho chúng ta”.

Việc này chúng ta phải hết sức cảnh giác! Ví dụ phước chúng ta có thể dùng từ bây giờ đến lúc chết là 100 triệu, vì chúng ta mong cầu hưởng phước nên ma đến giúp chúng ta dùng hết 100 triệu đó trong 1 năm. Khi chúng ta đã hưởng hết phước rồi thì vận mạng của chúng ta te tua, toi tã. Nếu chúng ta không tạo phước mà tự nhiên có phước thì đó là chúng ta đã dùng phước trong vận mạng của chính mình.

Cũng giống như chúng ta lấy tiền trong ngân hàng để sử dụng vì số tiền đó là do chúng ta đã tích góp từ trước. Ngày nay ngân hàng còn cho chúng ta dùng thẻ tín dụng, tiêu trước trả sau, thay vì sử dụng tiền đang có sẵn trong tài khoản thì chúng ta có thể sử dụng tiền vay từ ngân hàng, tạo thành khoản nợ. Chúng ta vừa đi làm vừa phải trả nợ, phải trả cả vốn lẫn lãi.

Cho nên chúng ta đừng bao giờ có ý niệm cho rằng Phật Bồ Tát sẽ đến giúp chúng ta làm việc gì đó. Các Ngài chỉ dạy chúng ta nguyên lý, nguyên tắc như thế nào là tu Giới, như thế nào là tu Định, như thế nào là tu Huệ. Chúng ta chính mình phải nỗ lực tu tập tích công bồi đức.

Hòa Thượng nói: ***“Phật là một Thầy giáo, là một nhà giáo dục nghĩa vụ chứ không phải là một vị Thần suốt ngày đi ban phước giáng hạ”.*** Vậy mà Phật tử đến chùa cứ dập đầu để cầu xin được ban phước. Có người *“cao minh”* hơn thì khấn Phật, lạy Phật để xin Phật cho họ có được tín tâm, đạo tâm kiên cố để tu tinh tấn hơn. Chúng ta nghe như vậy tưởng rằng hợp lý. Nếu Phật làm được điều đó thì Ngài không cần chúng ta cầu, Ngài sẽ làm cho tất cả mọi người đều có đạo tâm kiên cố, không rời bỏ pháp môn niệm Phật để một đời thành tựu. Tín tâm, đạo tâm kiên cố phải từ nơi chính mình! Có người cầu xin Phật để có được đạo tâm, tín tâm, để không phạm trai phá giới nhưng sau đó chính họ phạm trai phá giới rồi lại đến xin Phật để có được tín tâm, đạo tâm. Chúng ta phải nhìn được đâu là chân giá trị, phải biết ngũ dục ở thế gian là giả, sự thanh tịnh giải thoát mới là thật, từ đó đạo tâm mới kiên cố.

Hòa Thượng nói: ***“Thích Ca Mâu Ni Phật là một nhà giáo dục nghĩa vụ, không phân biệt quốc gia, tôn giáo, chủng tộc. Chỉ cần bạn chịu học thì Ngài sẽ rất nhiệt tâm đến để dạy cho bạn”.*** Cho nên chúng ta có thể khẳng định: ***“Thích Ca Mâu Ni là một nhà giáo dục nghĩa vụ”***, Ngài không phải là Thần Tiên, Ngài không làm tôn giáo mà Ngài đang làm giáo dục. Ngài không đến thế gian để mở rộng tôn giáo, kéo tín đồ mà Ngài đến thế gian để khai mở cho chúng sanh, giúp chúng sanh phá mê khai ngộ, lìa khổ được vui.

Phật dạy chúng ta: ***“Đừng làm việc ác, vâng làm các việc lành, giữ tâm mình thanh tịnh”.*** Ở đây không phải là tôn giáo, không phải là thần quyền, nương nhờ. ***“Đừng làm các việc ác”***: *“Tự tư tự lợi”* là ác, *“danh vọng lợi dưỡng”* là ác, *“tham sân si mạn”* là ác. ***“Vâng làm các việc thiện”*** là mở rộng tâm lượng để yêu thương tất cả chúng sanh, từ đó chúng ta có thể lắng nghe được nỗi khổ của chúng sanh để cứu giúp chúng sanh. Chúng ta không nghe thấy chúng sanh đang kêu cứu vì do chúng ta không mở lòng chân thành.

Nếu chúng ta nghe thấy nỗi khổ của chúng sanh thì chúng ta sẽ không lơ là, không dễ vui mà phấn đấu phục vụ vì lợi ích chúng sanh. Hòa Thượng nói: **“*Bạn chậm đi một ngày thành tựu thì chúng sanh sẽ thêm một ngày đau khổ*”**. Vậy thì việc gánh vác trách nhiệm của Phật Bồ Tát không nhỏ.

Hôm kia tôi nói chuyện với các trường ở miền Nam. Sáng hôm qua tôi vẫn tỉnh dậy đúng giờ để học. Giảng xong thì tôi đi miền Tây thăm Mẹ. Tôi ghé thăm người đọc thu âm đĩa của Hòa Thượng, sau đó tôi đến gặp một đại gia đình ở Gò Công. Đường xa xa xôi và rất khó đi, khó khăn lắm tôi mới tìm đến được gia đình ở Gò Công. Vì chí thành cảm thông, vì có tâm đồng cảm với chúng sinh nên tôi đến để giúp đỡ gia đình họ. Con cháu của họ rất ngoan hiền, lễ phép nhưng Cha Mẹ lại thâm thù, đại hận với nhau. Người Cha năm nay đã hơn 80 tuổi. Tôi đã cố gắng dùng hết “*công lực*” để hóa giải mỗi hận thù của hai vợ chồng họ nhưng ca này rất khó. Tôi nói với họ: **“*Đây là lần đầu tiên tôi gặp mặt con của Ông Bà. Tôi cũng chưa nhận được viên kẹo nào của con của Ông Bà nhưng hôm nay tôi đến đây vì Ông Bà!*”**. Tôi tìm mọi cách để khuyên hai vợ chồng họ dùng tâm chân thành, tâm yêu thương mà sống với nhau trong quãng đời ngắn ngủi còn lại, đừng chấp trước, đừng thù hận nhau nữa. Chúng ta học theo Phật, chúng ta cũng là người đi làm giáo dục không công, không được nhận thù lao dù một viên kẹo.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!